

Είναι πολύ ωραίο να είσαι δάσκαλος!!!

Να πιστεύουν πως τα ξέρεις όλα και κατέχεις τη γνώση του κόσμου.
Να σε ρωτάνε "Μα πώς τα ξέρετε όλα αυτά, κύριε;"
Να σου λένε πως ξέρεις τόσο καλά τους υπολογιστές που ούτε ο...Μπιλ Γκέιτς δεν συγκρίνεται μαζί σου.
Να σου κάνουν κριτική για τα γένια και πως είσαι ομορφότερος όταν τα κόβεις.
Να σου προτείνουν τον σκελετό γυαλιών που σου ταιριάζει περισσότερο.
Να ακούς κάθε πρωί "κύριε είστε πολύ ωραίος σήμερα" ενώ εσύ νιώθεις χάλια
Φυσικά να είσαι ο πιο δυνατός, όταν σηκώνεις ένα θρανίο (ίσως μετά τον μπαμπά τους).
Να στρέφονται σ' εσένα όταν ένας συμμαθητής τους τα αδικεί και να είναι σίγουρα πως αποδίδεις θεϊκή δικαιοσύνη.
Να έχεις να λύσεις... το μεγαλύτερο πρόβλημά τους: Πως θα χωριστούν οι ομάδες ποδοσφαίρου στο διάλειμμα...
Να θέλουν να γίνουν δάσκαλοι και δασκάλες και να καταλαβαίνεις πως οφείλεται σ' εσένα και μετά από λίγα χρόνια θα το έχουν ξεχάσει...
Να σηκώνεις λίγο τη φωνή σου κι αμέσως να μετανιώνεις γιατί τα απέναντι ματάκια βούρκωσαν...
Να τα κάνεις να γελούν και να ξεχνάς όλους τους λογαριασμούς που σε περιμένουν έξω από την πόρτα...
Να σε ρωτάνε "Θα μας πάρετε και του χρόνου;" κι ας έχουν περάσει μόλις 2 μήνες που τα πήρες.
Να σου λένε "Η μαμά λέει πως είμαστε τυχεροί που μας πήρατε!"
Να σε φωνάζουν "μαμά", "μπαμπά" κι εσύ να γελάς γιατί ξέρεις πως δεν είναι από συνήθεια αλλά μάλλον από αγάπη.
Να τους λες κάθε πρωί "morning" και να σου απαντάνε το ίδιο χωρίς να ξέρουν τι σημαίνει ακριβώς αλλά "Αφού το λέει ο κύριος..."
Να μπαίνεις μετά από κάθε διάλειμμα και να σε χαιρετούν ξανά και ξανά σαν να σε βλέπουν πρώτη φορά.
Να μαθαίνουν όλα τη διαίρεση και να ξέρεις πως τα βοήθησες εσύ.
Να παραφυλάνε κάθε πρωί πίσω από την πόρτα, εσύ να κάνεις πως δεν ξέρεις τίποτα και να πετάγονται μπροστά σου για να σε τρομάξουν.
Να σ' αγκαλιάζουν κάθε μεσημέρι με τη σειρά κι ας είναι φορτωμένα με τσάντες τόνων που σε κάνουν να αναρωτιέσαι πώς τις σηκώνουν.
Να έρχονται σε σένα να τους ανοίγεις το μπουκαλάκι το νερό γιατί ο κύριος όλα τα μπορεί!
Να κουρεύεσαι και όλα με μια φωνή να σου λένε "μεγίεζ κύριε" ενώ κάνεις άλλος δεν το είχε παρατηρήσει.
Να τους μαθαίνεις να δένουν τα κορδόνια τους.
Να σου προσφέρουν κάτι από το φαγητό τους.
Να καταλαβαίνουν το καινούριο άρωμά σου.
Να "σκοτώνονται" για το ποιος θα σου δανείσει το ψαλιδάκι του.
Να σου λένε πως σ αγαπούν πολυυυυυ!!!
Να σ' αγκαλιάζουν τόσο σφιχτά που δεν μπορείς να αναπνεύσεις....
Να λάμπουν από χαρά όταν παίζεις μαζί τους στην αυλή....
Να σου λένε τι όνειρο είδαν χθες....
Να θέλουν να κάτσουν όλα κοντά στην έδρα.

Να ζωγραφίζουν και στο τέλος όλες οι ζωγραφιές να ναι για σένα και με αφιέρωση.
Να σε καλούν στα πάρτυ τους.
Να χαίρονται που πλησιάζει η γιορτή σου.
Να σου λένε τα μυστικά τους.
Να τα μαλώνεις και να σε αγαπάνε.
Να τα μαλώνεις και πάλι να είσαι ο καλύτερότερος δάσκαλος.
Να θέλουν να σου πάνε την τσάντα στο γραφείο για να μην κουράζεσαι.
Να σου φτιάχνουν πάνω στην έδρα τα βιβλία της ημέρας.
Όταν κάτι σε απασχολεί να το καταλαβαίνουν και να σου λένε "τι έχετε κύριε;"
Όταν παίζετε μαζί να θέλουν να σου κρατούν το χέρι στον κύκλο.
Να σου δίνουν μια αγκαλιά ενώ τους διορθώνεις το γραπτό.
Να κλαίνε και να βρίσκουν καταφύγιο στην αγκαλιά σου.
Να χτυπάνε στο διάλειμμα και να θέλουν μόνο εσένα να τους καθαρίζεις την πληγή.
Να έχετε σκολάσει στις 1.15 και στις 1.20 να σε βλέπουν στο δρόμο και να σε χαιρετάνε...Και στις 1.22 και στις 1.25.
Να έρχονται μετά από χρόνια και να σου μιλούν με εκτίμηση και σεβασμό.
Να βλέπεις κάθε πρωί τον ορισμό του αγνού, του άδολου, του ανιδιοτελούς γιατί ακόμη η κοινωνία δεν πρόλαβε να τα εκπαιδεύσει.
Να...Να...Να...!